

кара да напиша писмото. Азъ имамъ едно правило: да не вртѣдя никому съ дѣлата си.

Слѣдъ тия думи тя се потули изъ тъмнината безъ да му каже сбогомъ.

Николаевъ остана като гръмнатъ. Идѣше му да хукне подирѣ ѝ, да се моли, ала той знаеше колко неотстъпчива е тя, а и боеше се отъ това, че може да бжде забѣлѣзанъ. И съкръшенъ, че тя нѣма да напише писмото, трѣгна да се прибере въ кѣщи.

V.

Въ махалата всичко се бѣ прибрало. Сѣтната свѣтлина, що се мѣждукаше въ прозореца срѣщу Анината кѣща — изгасна и тя. Само на Ана сънь не дохождаше: тя не можеше да се примири съ онова, що майка ѝ още на вечеря ѝ каза. И все отиваше до прозореца, поведигаше завѣсата, сѣкашъ да види какво става вънъ и пакъ сѣдаше до масата, на която бѣ сложена хартия и мастило.

— Щомъ той не се съгласи — нѣма да ти дадатъ разводъ — си спомни пакъ Ана думитѣ на майка си.

. . . , Та азъ му неща ни съгласието, ни развода — ни дяволитѣ! — отвърщане въ себе си и въ възмущение почваше да ходи изъ стаята. —

— Да ли ще искамъ разводъ или не, какво имъ е тѣмъ! негодуваше въ себе си Ана. И искри пламваха въ нейнитѣ очи. Тя не можеше да разбере съ какво правотая зганъ отъ роднини и познати се е нахвърлила върху нея и иска да направи онова, което споредъ тѣхъ било добро.

— Да се притворствува, че обичашъ одного, когото неможешъ да търпишъ, споредъ тѣхъ, било прилично добро, си спомняше Ана настояванията имъ. А да видишъ онова, което иска душата ти, ума ти — било добро! Когато цѣли 4 години азъ лицемѣрихъ и се мѣжвахъ — никой не дойде да ми каже двѣ утѣшителни думи, а сега само изячихъ, че немога повече да притворствувамъ — и всички се струпаха върху главата ми. — И негодуванието къмъ тия нейни роднини и познати почваше да я души. А заедно съ това тя почувствува умраза и къмъ всички ония, които искаха да ѝ наложатъ онова приличие, което, макаръ и съ приструвки,